

[Juul-Madsen.]

råder, er denne sag af en ganske overordentlig alvorlig karakter. Det er den imidlertid også for de mennesker, der af en 4 måneders karantænebestemmelse eller andre bestemmelser hindres i at føre deres husdyr over vor sydgrænse. Der er med de meget strenge krav, som nu stilles fra de svenske veterinærmyndigheders side om 4 måneders karantæne, ført problemer ind, som vi ikke havde tidligere, hvor vi kunne nøjes med en 6 ugers karantæne. De krav, der må stilles til en karantænestation, er af en helt anden karakter, når man taler om en 4 måneders karantæne, end når der er tale om en 6 ugers karantæne. Alt dette må belyses på saglig vis i et udvalg.

Jeg har den opfattelse, at det ikke tjener noget formål her fra denne talerstol at føre en længere diskussion omkring disse problemer. Vi har fået mange henvendelser, som kan tages med i udvalgsarbejdet. Der ligger oplysninger fra veterinærdirektoratet og fra andre, og vi kan selv søge nye oplysninger. Jeg tror, at denne sag er bedst tjent med, at vi fordomsfrit drøfter den i det udvalg, som landbrugsministeren gerne nedsat, og jeg skal på mit partis vegne give tilslutning til en fordomsfri og positiv undersøgelse af, om der kan findes en løsning af denne sag.

Niels Jørgen Nielsen: Uden at gå nogen for nær må man vel nok have lov at sige, at den voldsomme reaktion imod Danmarks anerkendelse af vaccine som forholdsregel mod rabies, der er kommet fra folk med sommerhuse i Sverige, mere har været præget af følelser og personlige interesser end just af nøgterne og saglige vurderinger af de faktisk eksisterende rabiesproblemer, vi har. Det falder ikke mig ind at lade hånt om folks følelser med hensyn til deres nære personlige tilknytning til hunde eller katte, tværtimod; men ikke desto mindre må enhver nok erkende, at lovbestemmelser og forholdsregler som dem, der her er tale om, må bygge på en helheds-

vurdering af de faktisk eksisterende forhold.

Jeg håber også, vi kan blive enige om, at de nødvendige beslutninger må træffes ud fra, hvad der tjener danske interesser. Det kan ikke være rimeligt eller rigtigt, at man uden videre skal bøje sig for et diktat fra et andet land — for det er jo sådan i al sin enkelhed, at det problem, der er opstået omkring danske hundeejeres indrejse til Sverige, er en følge af, at danske og svenske veterinærmyndigheder vurderer værdien af vaccination mod rabies forskelligt.

På grundlag af videnskabeligt arbejde og erfaringer her fra landet, som landbrugsministeren også nævnte, er både den danske sundhedsstyrelse, det veterinære sundhedsråd og veterinærvesenet gået ind for afskaffelse af karantænebestemmelserne til fordel for vaccination, og denne anerkendelse af vaccinnens værdi er i overensstemmelse med, hvad der er gældende i de fleste europæiske lande. De officielle svenske veterinærmyndigheder har altså en anden opfattelse; de værdsætter ikke vaccinen på samme måde, og derfor holder de fast ved kravet om karantæne. Hvorvidt denne vurdering hænger sammen med, at Sverige endnu er et rabiesfrit land, skal jeg ikke kunne sige; men så vidt jeg er orienteret, deles de officielle svenske synspunkter ikke af alle sagkyndige på dette område i Sverige.

Landbrugsministeren meddelte, at man fra svensk side klart har givet udtryk for, at forudsætningen for at tillade fri indførsel af hunde fra Danmark vil være, at vi indfører 4 måneders karantæneophold for hunde, der indføres fra rabiesinficerede områder, og at kontrollen med udførsel af hunde fra Sønderjylland til det øvrige Danmark håndhæves strengt. Den sidste del af kravet fra svensk side skal man ikke lade være upåagtet. Det betyder jo i virkeligheden, at Sverige forlanger noget i retning af en rabieslandegrænse tværs over Jylland. Prisen for at efterkomme ønskerne om frie ferierejser med hunde til Sverige vil altså være, at folketinget pålægger rejsende med hunde